

(Penelope interviewt Jacqueline van der Horst, 04-06-2009 in Arnhem) Catalogustekst.

Jacqueline ontmoet ik in haar tuin; het beginpunt van ons gesprek en van onze wandeling. Ze vertelt over querrilla-gardening; groene kunst met toekomst en fijner dan het designerige cradle-to-cradle. Ze heeft daar niets tegen, maar kunst is van zichzelf en design niet. Jacqueline vindt dat kunst, 'werk an sich' is. "

"Taal is leugenachtig, kunst is een waarheid."

"Maar kijk", vertelt ze opgetogen, (we staan ondertussen in Arnhem Centrum) "dáár boven op de paviljoens van de Mode Biennale 2009 staan boerenkoolzaailingen", "en verderop, in de stadhuisdakgoot komt mais op. De vroege aardappels in de tuin van het Museum voor Moderne Kunst Arnhem zijn al geoogst. Dat was oppassen geblazen, maar ze smaakten prima."

Deze gardening-acties en ook de zandsporen in parkeergarages zijn dingen om ernáást te doen. Maar dan vertelt ze: "Mijn andere werk is gebaseerd op het omzetten van geluiden in patronen... het geluid van de wind, percussiewerk, een gesprek. Van de patronen maak ik textiel en het textiel gebruik ik vervolgens in installaties."

Bij het Nuon Gebouw nemen we de lift naar het dakterras. "Dit daktapijt is gebaseerd op geluiden die je hier hoort, de liftbel en de wind."

Ik hoor het belletje en de wind, het voelt vrij op het dak. Het idee dat ze hier geluiden staat op te nemen, deze transformeert en daarna 'in vaste vorm' mee terugneemt naar dezelfde plaats intrigeert me, het is een bijzonder proces. Ik vraag naar haar recente werk.

"Het zijn bedekkingen van lichamen. Ik wilde een monument maken, niet in de letterlijke zin, maar wel als idee. Dat was een jaar lang balanceren tussen het maken van een videofilm over de zakelijke berging van een gevonden overledene, en het vormen van een zacht beeld van een omkleed bedekt lichaam. Dat laatste is het uiteindelijk geworden. Foto's ervan zijn monumentaal uitvergroot tot bijna- sculpturale werken van zwijgende bedekte blinde entiteiten..."

Ik kijk.